

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Claire Alexander
MEREDITH, ALONE

Copyright © 2022 by These Words Ltd.
All rights reserved.

Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05235-0

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Meredit sama

Kler
Aleksander

Prevela Sanja Bošnjak

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

*Za Bendžija, Elizabet i Alis.
Ljubavi mog života.*

*Plaši me ovo:
Da je Usamljenost
Ono što čini našu dušu
Njene pećine i tunele
Osvetljava ili pečati*
Emili Dickinson

I putovanje od hiljadu milja počinje prvim korakom.
Lao Ce (i Meredithina terapeutkinja, Dajana)

Prolog

Imala sam šest minuta da odem pešice do železničke stanice, dovoljno vremena kada sam u čizmama s ravnim potpeticama. Mantil mi je visio o vešalici kraj ulaznih vrata, sa crvenom kapom ugranom u džep. U torbi na kuhinjskom stolu imala sam sve što mi treba za radni dan. Kosa mi je bila sveže oprana i ispeglana; usne namazane sjajem. Boja mi se slagala s kapom – slučajno, ali sviđalo mi se.

Negde između kuhinje i ulaznih vrata postala sam svesna semena sumnje u grlu. Nisam mogla ni da ga progutam niti da ga iskašljem. U grudima me je stezalo, dlanovi su mi goreli. Peckanje mi se brzo pelo uz ruke, kao sitni elektrošokovi. Nisam dizala pogled s poda, i gledala sam kako mi stopala klize preko drvenih dasaka koje sam uz ogroman trud uglačala pre samo mesec dana. Kao da su pripadala nekom drugom.

Odvukla sam se do stepenica, sela na treći stepenik odozdo i pokušala da gutam. I dalje sam piljila u stopala u debelim čarapama koje sam uvek nosila sa ravnim čizmama jer su mi stopala bila veličine uglavnom između dva broja i u njima mi je noga za pola broja veća. Čizme su mi stajale visoke i ponosne ispod kaputa na kraju hodnika. Znala sam da su tamo, ali nisam mogla da ih dohvatim.

Samo je trebalo da odem do vrata. Da zavučem stopala u čizme i povučem rajsfersluse. Obučem kaput i crvenu kapu. Prebacim torbu preko ramena i zaključam vrata iza sebe. Jednostavan niz radnji koji mi je oduzimao manje od minuta dnevno. Da sam odmah krenula, stigla bih na voz. Još sam mogla stići na posao na vreme.

Kler Aleksander

Ali seme u grlu je bujalo. Gutala sam boreći se za vazduh. Nije bilo nikoga da mi pomogne, a ja nisam mogla da pomognem sebi zato što su mi ruke i noge gorele.

Kad sam konačno izvadila telefon iz torbe, prošla su tri sata, propustila sam dvanaest poziva, a i dalje sam sedela na trećem stepeniku odozdo.

Dan 1.214

Sreda, 14. novembar 2018.

Zovem se Meredith Megs i nisam izašla iz kuće 1.214 dana.

Dan 1.215

Četvrtak, 15. novembar 2018.

Spremala sam dnevnu sobu kad je stigao. Prvo se zaustavio ispred moje kuće u sivom automobilu. Zatim je došao stazom. Imao je tanku fasciklu ispod pazuha i duge noge. Stigao je do vrata u tri koraka.

U 10.57 pre podne, visoki muškarac zazvonio mi je na vrata.

Volim tačnost. Nмам mnogo posetilaca – redovni su mi najbolja drugarica Sejdi, njena deca Džeјms i Matilda, i dostavljač iz *Teska*. Sejdi često kasni i iscrpljena je, ali opraštam joj jer je samohrana majka s napornim poslom – radi kao kardiološka sestra u najvećoj bolnici u Glazgovu. Dostavljač iz *Teska* je uvek tačan.

Duboko sam udahnula, gledajući u stopala kako hodaju do vrata u plavim *konversicama*. Gledala sam u desnu ruku dok je posezala za kvakom, uhvatila sam kvaku, spustila je i povukla. Pomerila sam vrata prema sebi, polako, i na brzinu osmotrila. Karirana košulja, zakopčana do grla, ispod tamnoplavog grubog kaputa. Učinio mi

se nekoliko godina mlađi od mene. Ili su mu možda samo prijali svež vazduh i sunce. Imao je crnu kosu, kratku sa strane i dužu na temenu. Ljubazno lice – otvorene oči i vedar osmeh, neusiljen.

Nemam mnogo posetilaca. Ali ovaj mi se činio u redu na prvi pogled.

Pružio mi je ruku. „Meredit? Ja sam Tom Makdermot iz organizacije *Ruka u ruci*, dobrotvornog društva prijateljstva. Radujem se što se upoznajemo.“

Volela bih da sam mogla reći to isto, ali od svega čemu se radujem – a priznajem da je spisak kratak – ovome se nisam radovala. Upoznavanje s novim ljudima nikad me ne raduje. Naročito s ljudima koji me posećuju samo da ne bih zanemarila ličnu higijenu, jako smršala ili pila votku za doručak. Kad me sve ispitaju i popune obrasce, prilično sam dosadna.

Rukovala sam se sa Tomom Makdermotom zato što je to bilo pristojno. Bio je prvi muškarac koji mi je ušao u kuću od Gavina – divnog, dragog Gavina, koji mi nije budio košmare – ali nisam se osećala ugroženo. Tom Makdermot me nije uplašio, u kariernoj košulji i kaputu od grubog sukna, dok mi je stajao na pragu.

Ipak, nisam ga pustila da uđe. Ne odmah. Iako sam ga, nevoljno, lično pozvala da dođe zbog toga što sam, nakon što mi je Sejdi ostavila letak na kuhinjskom stolu ispod kutije čajnih keksića, obavila ono što se od mene očekivalo. Sad je Tom Makdermot iskopao isti taj letak iz fascikle, i podigao ga je ispred mene. Spojila sam prste iza leđa kao odgovor na krupna crna slova: „OVDE SMO DA VAS DRŽIMO ZA RUKU“. Bio je to čin prkosa kojeg sam jedino ja bila svesna.

Pogledala sam u dvoje ljudi na letku. Dobro poznata lica – viđam ih nekoliko puta dnevno jer sam ih zakačila na vrata frižidera ispod srcolikog magneta. Jedno je sredovečna žena, a drugo muškarac koji izgleda dovoljno staro da joj bude deda. Ima zamagljene oči i paperjastu belu kosu sa obe strane glave, i izgleda sitno u fotelji, s ramenima podignutim do ušiju. Smeškaju se jedno drugom i – u skladu sa geslom – drže se za ruke.

„Uvek sam mislila da su ovakva prijateljstva za starce“, kazala sam Tomu Makdermotu, spremnom da označi letak kao dokaz A.

„Zapravo, pokušavamo da dođemo do svakoga kome treba prijatelj. Starijih ljudi, tinejdžera i svih ostalih.“

„Imam prijatelje“, rekla sam, što nije bilo sasvim istina.

„Možda imaš prostora za još jednog?“

Razmislila sam o tome, i kako moj uzak krug prijatelja možda ne bi prošao ni kao krug – osim ako se ne uračunaju i mačke – i nisam se sasvim usredsredila na ono što je govorio o obuci, proceni rizika i pravilima ponašanja. Ali na kraju, radoznalost je pobedila i pustila sam ga u kuću.

Nisam mogla da sklonim gotovo sastavljenu slagalicu *Poljubac* Gustava Klimta sa stočića u dnevnoj sobi, pa sam stočić pažljivo odgurala do zida. Ako je Tomu Makdermotu trebao sto, mogli smo otići u kuhinju.

Ostavila sam Makdermota u sobi i otišla da nam skuvam čaj. („Bez šećera – dovoljno sam sladak“, dobacio mi je uz namigivanje, i nekako mi je zazvučao prilično umiljato, a ne ljigavo.) Kad sam se vratila, zatekla sam ga kako kleči i gleda *Poljubac*.

„Koliko vremena ti je trebalo za ovo?“, pitao je.

„Nekoliko dana, svaki put po pola sata“, odgovorila sam, spuštajući poslužavnik sa čajem na pod. Dodala sam tanjirić sa čokoladnim keksićima, uprkos tvrdnjama Toma Makdermota da je dovoljno sladak.

„Divno“, izjavio je, i *mislim* da je govorio o slagalici, a ne keksu, ali uzeo je keks i zagrizao. Seo je na pod, prekrstivši noge, i zalio keks gutljajem čaja. Za potpunog stranca, prilično se raskomotio u mojoj dnevnoj sobi. Sela sam na kraj kauča, a vrelina iz šolje širila mi se u dlanove.

„Meredith, zaista mi je drago što se upoznajemo. Pre nego što počnemo da ćaskamo, želim da ti ispričam malo o dobrotvornoj organizaciji. Osnovana je 1988. ovde u Glazgovu, i osnovala ju je žena po imenu Ejda Svini, čija majka je bila vezana za kuću zbog demencije. Današnji cilj nam je potpuno isti kao i onda Ejdin – da ponudimo društvo, prijateljstvo i podršku svakome kome treba.“

Nisam znala šta da kažem, pa sam otpila čaj.

„Najvažnije od svega, u svakom trenutku, jeste da se osećaš prijatno i bezbedno. Ako ne bude tako, u bilo kom momentu, reci mi da odem i otići ću – bez pitanja!“ Izvadio je neke obrasce iz fascikle. „Hoćemo li prvo da rešimo dosadne obaveze?“

Odgovorila sam mu na sva pitanja i klimala glavom na pravim mestima dok nije vratio obrasce tamo gde su pripadali.

„Očigledno ti sjajno idu slagalice“, primetio je. „Šta još voliš da radiš?“

Posle nekoliko dugih trenutaka Tomovog smeškanja – imao je, priznajem, ljubazne oči – i mog tupog gledanja u njega, odgovorila sam: „Mnogo čitam.“

„Pa, vidim!“ Pokazao je na knjige koje su se nizale preko čitavog zida, zatim je skočio neverovatno lako za nekog s tako dugim nogama. „Imaš prilično raznoliku zbirku ovde, Meredith. Mnogo klasika... istorije... umetnosti... imaš li neku omiljenu za sva vremena?“

„Zapravo imam, zbirku poezije. Emili Dickinson.“ Pridružila sam mu se ispred polica i uzela sam tanku narandžastu knjigu, čije korice su bile mekane i naborane od decenijske upotrebe, od dodira prstiju mnogo starijih od mojih. Kupila sam je u omiljenoj knjižari s polovnim knjigama; na unutrašnjoj strani korica rukom je ispisana posveta *Za Vajolet, večno tvoj*. Često sam se pitala ko je bila Vajolet, i zašto je knjiga koja joj je bila poklonjena s toliko odanosti završila meni na raspolaganju za dve funte. Kakva god da joj je priča, s njom u ruci osećam se sigurno.

„Dickinson. Osetila je sahranu u mozgu, zar ne?* Genijalno.“

„Možeš je pozajmiti, ako želiš.“ Izenadila sam sebe tom ponudom.

„Voleo bih. Hvala, Meredith. Pažljivo ću je čuvati, i vratiću je kad se sledeći put budemo videli.“

Malo sam se iznenadila. Očekivala sam da će reći – učtivo, ljubazno – da ne može nikako uzeti moju omiljenu knjigu. Ali, kad sam se vratila na kauč, već ju je ugurao u fasciklu i poslužio se još jednim čokoladnim keksom.

---

* Engl.: „I Felt A Funeral In My Brain“, pesma Emili Dickinson. (Prim. prev.)

„Meredith, znam da veoma dugo nisi izašla iz kuće“, počeo je.

„Hiljadu dvesta petnaest dana“, odgovorila sam.

„Veoma dugo“, ponovio je.

„Pa, proletelo je.“

„Brojiš dane?“

Slegla sam ramenima, osećajući se glupo. „Valjda nemam do čega da odbrojavam, pa brojim unapred.“

Skrstila sam ruke na grudima, vrlo svesna poruke koju sam slala.

„Ne moramo da razgovaramo o tome, ako ne želiš.“ Glas mu je bio blag, nasuprot mojoj oštirini. „Ovde sam da te upoznam. Hteo bih da saznam ponešto o tvom životu, šta voliš i šta ne voliš, kako provodiš vreme. I... pa, možda možemo smisliti kako da ti pomognem da se vratiš u svet?“

„Već sam u svetu“, usprotivila sam se prkosno.

„Da, naravno da jesi. Ali...“

„I imam mačka. Freda.“

„Freda? Astera, Sevidža?“ Osmehnuo se.

Ja nisam. „Samo Freda.“

„Volim mačke“, rekao je. Pomislila sam da je bio spreman da se složi sa mnom šta god da kažem. Moja slagalica bila mu je divna. Voleo je Emili Dickinson i mačke. I pokajala sam se što sam mu dala svoju najdragoceniju zbirku poezije. Možda ga više nikad neću videti – ni njega niti te voljene, izbledele narandžaste korice. Pomisljla sam da je tražim nazad. Možda sam mogla da je izvučem iz njegove fascikle ako ode u kupatilo i vratim je na drugu policu od vrha, gde je i pripadala.

Ali nije pokazivao znake da mu treba kupatilo i želeo je da nastavi razgovor o mačkama.

„Šta se dešava ako se Fred razboli?“, pitao je.

Potcenio me je. Sva ta pitanja su mi već postavljali.

„Fred nikad nije bio bolestan“, odgovorila sam ponosno. „Ali imam veoma dobru prijateljicu Sejdi. Ona bi ga odvela veterinaru.“

„Ah! Dobro. Šta još Sejdi radi za tebe?“

„Donosi mi recept za lek jednom mesečno. To je to. Ona mi je prijateljica, ne starateljka.“ Osetila sam napetost u ramenima.

Ukočila su mi se u mestu – negde kod ušiju – otkako sam mu dala knjigu. „Ne treba mi ništa drugo.“

„I radiš... puno radno vreme?“

„Ja sam pisac, slobodnjak, pa zavisi. Ali imam posla.“

„Pisac? Zvuči uzbudljivo.“

„Zapravo i nije. Ne spominju me u *Njujork tajmsu* ili slično. Pišem samo veb-sadržaj za firme.“

„Veruj mi, uzbudljivo je u poređenju s onim što sam ja radio.“ Napravio je grimasu. „Prošle godine sam otpušten kao višak iz finansijskog sektora. Zato sam trenutno slobodan, i pokušavam da smislim šta ću dalje.“

Klimnula sam glavom. Ćaskanje mi nikad nije išlo dobro.

„A šta je s tvojom porodicom, Meredith? Posećuje li te često?“

Stomak mi se stegao. Otpila sam gutljaj čaja.

„Zapetljano je“, odvrtila sam.

„Prilično se dobro snalazim sa zapetljanim“, rekao je blago. „Ali ne moramo o tome, Meredith.“

„Imam majku. I sestru. Fionu. Fi. Starija je osamnaest meseci od mene.“ Žurno sam izgovorila.

„Kakva ti je sestra?“ Postavio mi je prirodno pitanje.

„Drugačija je od mene. Ali ne znam više ništa o njoj. Već dugo nismo razgovarale. Zapravo, više uopšte ne viđam ni nju niti majku.“

„Stvarno je zapetljano“, tiho je izgovorio. Zatim je sačekao, i pošto mi je dao vremena, zapitala sam se da li je trebalo da kažem još nešto. Ali nisam pronašla prave reči, pa sam otišla ponovo u kuhinju po još kekxa.

Pola sata kasnije stajala sam na ulaznim vratima i strpljivo čekala da Tom Makdermot ode, da napravi ta tri koraka preko baštenske staze, uđe u sivi automobil i odveze se. Iscrpli su me sav taj razgovor, sva ta pitanja, sve te brige o mojoj knjizi, sva ta pretvaranja da mi je život desetka kad većinom ne doseže ni šesticu.

Nije žurio da ode. Već mi je obilno zahvalio na gostoprimstvu, gledajući me pravo u oči i govoreći mi da će se vratiti da me vidi

sledeće nedelje, ako nemam ništa protiv. Fred nas je posmatrao sa svog omiljenog mesta, udobne fotelje na odmorištu stepeništa. I njemu je ovo bio prvi muškarac u kući; pitala sam se primećuju li mačke tako nešto. Deo mene je bio zadovoljan što nije sišao da pozdravi Toma.

„Zapamti, nemaš nikakvu obavezu“, kazao je Tom. „Ako ti se ne dopadaju moje šale, ili ne možeš da priuštiš keks koji jedem, reci mi da se čistim u bilo koje vreme. Bez uvrede, obećavam.“

„Imaš svoju omiljenu knjigu, pa pretpostavljam da ću morati opet da te vidim.“

„Istina.“ Smeškao se. „I jedva čekam da vidim koja će ti biti sledeća slagalica.“

„Mozaički dizajn“, odgovorila sam. „Složeno je.“

„Pa, jedva čekam da vidim. Do tada, Meredith.“

Podigla sam ruku da ga pozdravim, ali zastao je na pragu.

„Još nešto, Meredith... ako ti ne smeta? Zanima me – ima li nešto što si nekad radila a da ti nedostaje? Nešto što ne možeš da radiš kod kuće?“

Počeo je pljusak. Tom Makdermot je zakopčao kaput. Iza njegove glave, gusti sivi oblaci na kasnopopodnevnom nebu kretali su se prema meni. Bila sam ih svesna i ne gledajući u njih. Uzmakla sam, dalje od otvorenog prostora.

„Plivanje. Volim plivanje“, izgovorila sam tiho.

„Loš sam plivač“, odgovorio je. „Umem da plivam kerećim stilom, i to je sve. U svakom slučaju...“ Stegao je okovratnik kaputa čvršće oko vrata i otresao kišnu kap sa vrha nosa. „Plivaću do kuće ako se ovako nastavi. Zbogom, Meredith. Čuvaj se.“

„I ti, Tome Makdermote“, prošaputala sam dok sam zatvarala ulazna vrata.

Te noći sam sanjala da plivam kerećim stilom u ogromnom jezeru sa Emili Dickinson. Tom Makdermot i starac sa letka sedeli su sa strane, posmatrali me, mahali i jeli čokoladni keks.

Kler Aleksander

Dan 1.219

Ponedjeljak, 19. novembar 2018.

Proverila sam sat. Tačno 8.19 ujutru. Gotovo precizno po rasporedu. Dovoljno vremena za vežbanje pre nego što stavim jaja da se kuvaju u 8.54. Dva jajeta, pet minuta za savršeno rovito žumance. Trebalo mi je tri dana da to usavršim i vredelo je truda.

Ali pre savršenih jaja, dvadeset minuta kardiovežbi. Kakvo je to bilo otkriće: dvadeset minuta vežbanja svakog dana – ostatak dana po izboru – predstavlja sve što mi treba da ostanem u formi. Imam nekoliko omiljenih vežbanja na *Jutjubu*, ali povremeno ih mešam, iz čiste zabave. A lepota kućnog vežbanja je u tome što me niko ne vidi kako se zadišem posle šest tura skok-sklekova.

Posle kardiovežbi uvek dolazi opuštanje: istežanje, duboko disanje i pozitivne rečenice. „Prihvatam sebe bezuslovno“ najnoviji mi je dodatak repertoaru. Jutros sam se opet mučila s tim; nije mi silazilo s jezika. Dajana, moja terapeutkinja, kaže mi da nastavim da to izgovaram, pošto mi mora preći u naviku da bi imalo uticaja. Rekla sam joj da smatram kako pozitivne rečenice ne treba da budu laži, što je dovelo do dugačkog razgovora o samosabotirajućem ponašanju.

Posle jutarnjeg vežbanja, i dok su se jaja krčkala, ubacila sam dve kriške hleba sa semenkama u toster da poprime zlatnu boju. Namazala sam ih tanko puterom, izrezala ih uredno na kockice i stavila na tanjir. Zatim sam stavila jaja u tufnaste stalke, razbila im vrh (najbolji deo) i sela za sto sa čajem u omiljenoj šolji, onoj koja mi se slaže sa stalkom za jaja. Bilo je 8.59 ujutru. Savršeno. Prijaju mi ti mali uspesi.

Radila sam nekoliko sati oflajn, pojela sendvič sa sirom i kiselim krastavčićima za ručak, a zatim sam se uključila na internet. Trudim se da ograničim vreme koje provodim onlajn, jer znam kako se čovek tamo lako zaglavi. Digitalni sat je kao deset sekundi u stvarnom svetu. Jednom sam sastavila raspored, ali brzo sam shvatila da mi on nije dozvoljavao one spontane trenutke na *Guglu*

koji se redovno javljaju, kao kad tražite kako da napravite bešamel sos ili ne možete da se setite imena pete žene Henrija VIII (setila sam ga se jednog dana kad sam razmišljala o mizoginiji, a uvek mešam one koje su se zvale Ketrin).

Znam da neki ljudi misle kako je internet koren sveg zla, ali ja ne bih preživela bez njega. Doslovno. Mogu da poručim sve da mi donesu do kuće, često u roku od dvadeset četiri sata. Sveže mleko, tampone, baterije i knjige. Ne moram čak ni da otvaram vrata ako ne želim nikoga da vidim tog dana. Imam kutiju pričvršćenu za njih, dovoljno veliku za pakete. Sama sam je pričvrstila, mogu s ponosom da kažem.

Srećom, pronašla sam pametnu aplikaciju koja snima vreme koje provodim onlajn i isključuje me kad dostignem dnevno ograničenje od osam sati. Do šest sati provodim radeći, u zavisnosti od toga na koliko projekata radim, što mi ostavlja dva sata za mizogine kraljeve i sve ostalo. Čak i posle ovoliko meseci, i dalje se iznenadim kad dostignem granicu. Ali to me tera da iskoristim vreme.

Nakon što sam pročitala vesti (danas je Međunarodni dan muškaraca, što me je odvelo do neprijatnih članaka o toksičnoj muževnosti), uključila sam se u *Snagu u brojkama*, onlajn-grupu podrške kojoj sam se pridružila nakon što mi je Sejdi poslala vezu sa rečima „POGLEDAJ OVO!!!“ u prozoru s predmetom. To je bila jedna od njenih sjajnih zamisli. Ima ih mnogo, i šalje mi linkove za nove knjige ili članke za koje se nada da će me podstaći da opet postanem normalna osoba. Mejlom mi šalje kritike novih restorana, porukama kupone za spa-vikende i popuste za popodneve čajanke. Za svaki slučaj, piše. Brišem ih i bez čitanja. Znam da mi Sejdi misli dobro, ali ne želim da provodim slobodno vreme čitajući istraživačke radove o poremećaju socijalne anksioznosti ili knjige o agorafobiji koje su napisali ljudi s nizom nasumičnih slova posle imena.

Inače, nemam ništa od navedenog.

Moram priznati da je *Snaga u brojkama* bila među boljim Sejdinim zamislima. Sviđa mi se anonimnost onlajn-povezivanja, i utešno je znati da nisam najluđa osoba u zemlji. Danas ih je bilo devedeset osmoro aktivno – što je uobičajeno za ponedeljak ujutru. Večeri i vikendi su mnogo življi, iz očiglednih razloga. Imam

sreće što mogu da radim od kuće i određujem sopstveno radno vreme, pa nisam vezana za posao od devet do pet. To mi sasvim sigurno ne nedostaje. Često radim dokasno – volim da budem budna kad grad spava.

Javila sam se redovnicima i pitala ih kako su proveli vikend. Dženis (MALADŽEN) imala je neprimliku sa svojom svojom ćerkom tinejdžerkom, ali uspela je da ne pojede svu čokoladu *kvoliti strit* iz limenke (pojela je samo osam, i nije joj kasnije bilo muka). Gari (SPASITEMEMOLIMVAS) kaže da se napio – uprkos najboljim namerama – ali šta je drugo mogao kad je osamnaest meseci na listi čekanja za savetnika? Kažem mu da je meni trebalo dvanaest meseci da dobijem terapeutkinju Dajanu, koja mi nije baš najomiljenija osoba na svetu, ali sigurno se ne osećam ni gore nakon razgovora s njom. Dženis mu je rekla da može angažovati privatnog terapeuta za pedeset funti na sat. Gari je kazao da su vremena teška i da ne može da plaća pedeset funti na sat. Dženis je istakla da verovatno toliko potroši na pivo i votku za nedelju dana, što nije prošlo naročito dobro. Ostavila sam ih da se raspravljaju o opasnostima samolečenja i prednostima i manama zdravstvenog sistema. Vrteli su se ukrug, kao i obično. Upravo sam se spremala da se isključim, kad mi se na ekranu otvorio privatni prozor za razgovor.

LJUBITELJKAMAČAKA29: Zdravo?

Zadržala sam strelicu iznad profilne slike – čupave bele mačke, što mi je izmamilo osmeh. Proverila sam podatke: žena, 29, Glazgov.

LJUBITELJKAMAČAKA29: Zdravo?

LJUBITELJKASLAGALICA: Zdravo!

LJUBITELJKAMAČAKA29: Nisam sigurna da radim pravu stvar. Prvi put sam ovde... Samo mi treba neko za razgovor...

LJUBITELJKASLAGALICA: Hej, u redu je. Ja sam Meredith.

LJUBITELJKAMAČAKA29: Zdravo, Meredith. Ja sam Selest.

LJUBITELJKASLAGALICA: Zdravo, Selest. Vidim da si iz Glazgova? Uvek je zadovoljstvo upoznati sugrađanku.